

36. İkinci Söz

“O takva sahipleri ki görünmeyen aleme inanırlar.” (Bakara suresi, 2/3)

İmanda ne kadar büyük bir saadet ve nimet, ne kadar büyük bir lezzet ve rahatlık bulunduğunu anlamak istersen, şu temsilli hikayeciğe bak, dinle:

Bir vakit iki adam, hem keyif hem de ticaret için seyahate çıkarlar. Bunlardan kendini beğenmiş ve talihsiz olan bir tarafa; hakkı, hakikati tanıyan ve bahtiyar olansa diğer tarafa gider.

Kendini beğenmiş adam, sadece kendini düşünmesinin, bencilliğinin ve her şeyi kötü görmesinin cezası olarak kendi bakışına göre pek fena bir memlekete düşer. Her yerde azılı birilerinin, zorba ve dehşetli adamların elinden ve zulmünden feryat ettiğini duyar, hüznü, elemli bir hal görür. Bütün memleket, baştan başa bir matem yurduna döndüğünden, o adam şu elemli ve karanlık hali hissetmemek için sarhoşluktan başka çare bulamaz. Çünkü ortalıkta dehşet verici cenazeler ve umutsuzca ağlayan yetimler görür, herkes ona düşman ve yabancı görünür. Vicdan azap içinde kalır.

Hakkı tanıyan, daima hak düşünen ve güzel ahlaklı olan adam ise nazarında pek güzel bir memlekete düşer. İşte bu iyi adam, gittiği her yerde büyük bir şenlik, her tarafta bir sevinç, bir eğlence, coşkunkluk ve neşe içinde zikir meclisleri görür. Herkes ona dost ve akraba görünür. Bütün memlekette 'yaşasın'lar ve teşekkürlerle umumi bir terhis şenliği vardır. O adam, sevinçli bir şekilde asker alımı için tekbir ve kelime-i tevhid nidalarıyla bir davul sesi, bir müzik işitir. Önceki bahtsız adam hem kendisinin hem de bütün halkın elemiyle acı çekerken şu bahtiyar, hem kendisinin hem de herkesin sevinciyle mutlu olur, ferah bulur. O ticaretten güzel bir kazanç elde eder, Allah'a şükreder.

Sonra döner, öteki adama rastlar. Onun halini anlayınca şöyle der:

"Yahu sen divane olmuşsun! İçindeki çirkinlikler dışına aksetmiş olmalı ki, gülmeyi ağlamak, terhisi soymak ve talan etmek zannetmişsin. Aklını başına al, kalbini temizle. Ta ki gözünden şu musibetli perde kalksın, hakikati görebilesin. Zira son derece adil, merhametli, idaresi altındakilerin hukukunu gözeten, kudretli, intizamı seven, şefkatli bir Melik'in, göz önünde bu derece terakki ve mükemmellik eserleri gösteren bir memleket, senin zannettiğin gibi olamaz."

Sonra o bedbahtın aklı başına gelir. Pişman olur ve "Evet, ben sarhoşluktan divane olmuştum. Allah senden razı olsun, beni cehennem gibi bir vaziyetten kurtardın." der.

Ey nefsim! Bil ki, temsildeki birinci adam kâfir veya Allah'a isyan eden gâfildir. Şu dünya onun gözünde baştan başa bir matem yurdudur. Bütün canlılar, ayrılık ve yokluk tokadıyla ağlayan birer yetimdir. Hayvanlar ve insanlar ise ecelin pençesiyle parçalanan kimsesiz başıbozuklardır. Dağlar ve denizler gibi büyük varlıklar, ruhsuz, dehşet verici cenazeler hükmündedir. Küfründen ve dalâletinden kaynaklanan daha bunun gibi pek çok elemli, ezici, dehşetli vehim ona manevi bir azap verir.

Diğer adam ise mümindir. Cenâb-ı Hâlık'ı tanır, tasdik eder. Onun gözünde şu dünya Rahman'ın bir zikir meclisi, insan ve hayvanların talim yeri, insanlarla cinlerin imtihan meydanıdır. Bütün hayvan ve insanların ölümü ise bir terhistir.

Hayat vazifesini bitirenler, yeni vazifelilere yer açılın ve onlar gelip çalışsınlar diye bu fâni diyardan, manevi bir sevinç içinde, derdi, sıkıntısı olmayan başka bir âleme giderler.

Hayvanların ve insanların doğumu ise askere, silah altına, vazife başına alınmaktır. Bütün canlılar vazifeli, mutlu birer asker; işini doğru yapan, halinden memnun birer memurdur. İşitilen bütün sedâlar ise ya vazife başlangıcındaki zikir ve tesbihler, ya paydos esnasında duyulan şükür ve ferahlama nidaları yahut çalışma neşesinden doğan nağmelerdir. O müminin nazarında bütün varlıklar, Seyyid-i Kerim'inin ve Mâlik-i Rahîm'inin sevimli birer hizmetkârı, dost birer memuru, şirin birer kitabıdır. O talihli adamın imanından bunun gibi daha pek çok hoş, yüce, leziz ve tatlı hakikat tecelli eder, ortaya çıkar.

Demek, iman manevi bir tuba ağacının çekirdeğini taşıyor. Küfür ise manevi bir cehennem zakkumunun tohumunu saklıyor.

Demek ki, selamet ve emniyet yalnız İslamiyet'te ve imandadır.

Öyleyse daima, "Bize ihsan ettiği İslam dini ve kamil iman nimeti için Allah'a hamd olsun" demeliyiz.

Bize ihsan ettiği İslam dini ve kâmil iman nimeti için Allah'a hamd olsun.

*Bu metin Üstad Bediüzzaman Said Nursi'nin Sadeleştirilmiş Sözler eserinden alınmıştır.